

נשא (364)

כולם שוים לטובה

כָּל הַפְּקָדִים אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְנִשְׂיָאֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַקְּלוּיִם (ד. מו) מבאר המדרש (במדבר רבה ו. י:): מאחר שחשב הלויים משפחת בני קהת לבד ומשפחת בני גרשון לבד ומשפחת בני מררי לבד, חזר וכלל מנינם ביחד להגיד שכולם שקולים לפני המקום בחיבה. אומר על כך ה"אגרא דפרקא": לכאורה עבודת בני קהת היתה גבוהה וחשובה יותר מעבודת בני גרשון ומררי, שהרי בני קהת נשאו ארון העדות. בכל זאת, עבודתם של בני גרשון ומררי, חשובה היתה לפני הקב"ה כמו עבודת בני קהת, ללמדך שכאשר אדם עושה את המוטל עליו, הוא מגיע לפיסגת השלמות. היוצא מכך הוא, שאין לו לאדם להתקנא בחבירו על כך שנבחר לתפקיד חשוב יותר, אלא עליו לדעת כי כאשר יבצע את המוטל עליו ויעשה את תפקידו באופן המושלם ביותר, נחשב הוא בעיני הקב"ה כמו זולתו. זהו שאנו אומרים בתפילה: "והאופנים וחיות הקודש מתנשאים לעומת שרפים", האופן אינו מתקנא בחיות הקודש, וחיות הקודש אינם מתקנאים בשרפים, אלא כולם כאחד מתנשאים ומתגברים בעבודתם לפני הבורא. ספר "ומתוך האור"

איש פי תשטה אשתו (ה. יב)

רש"י מפרש שמי שמעכב את המתנות הכהן אזי סופו שיבוא אל הכהן עם אשתו הסוטה בעל כרחו, ולכן נסמכה פרשת סוטה לאחר מתנות כהונה. שמעתי ביאור נפלא לפי הגמרא (ברכות לד) על הפסוק "איש את קדושו" וכו' וסמך ליה "איש פי תשטה אשתו", שכל מי שלא נותן מעשרות, סופו בר מינן להביא אשתו סוטה לכהן, ורמז לכך הוא: איש ואשתו זה אדם הראשון ואשתו חוה. חוה נלקחה מצלע אדם, צלע בגימטריא 190 חוה 19 שהוא מעשר מה'צלע' של האדם. והרמז שאם לא נותן מעשרות לכהן, סופו יביא מעשר אחר לכהן והוא את 'אשתו' לכהן.

ספר "טעם התורה" בשם רב עובדיה יוסף זצ"ל

וְהִבִּיא הָאִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ אֶל הַפֶּה וְהִבִּיא אֶת קַרְפֹּנָה עֲלֶיהָ עֲשִׂירַת הָאִיפָה קֶמַח שְׁעָרִים לֹא יִצַק עָלָיו שָׁמֶן וְלֹא יִתֵּן עָלָיו לְבָנָה (ה. טו)

פירש רש"י שעורים ולא חיטים, היא עשתה מעשה בהמה וקרבנה מאכל בהמה. "לא יצק עליו שמן", שלא יהא קרבנה מהודר, שהשמן קרוי אור והיא עשתה חושך. "ולא יתן עליו לבנה", שהאמהות נקראות לבונה שנאמר: "אל גבעת הלבונה", והיא פירשה מדרכיהן. מבהיל על הרעיון! באותו רגע שהתורה תובעת מהסוטה על שמעלה מעל באישה, ועשתה מעשה

בהמה, באותה שעה טוענת התורה אליה למה פירשה וירדה ממדרגת האמהות הקדושות, נורא! סובר הוא האדם שהוא במדרגת קטנה, ויהיה נתבע מה שמחסר בעבודת ה' רק לפי מדרגתו, אבל לא יהיה נתבע על זה שלא הגיע למדרגות רמות ונישאות. אבל מהתורה רואים לא כן, גם בהיות האדם במצבו הרוחני הכי פחות ונמוך חלילה, כאשר יבוא ליום הדין יהיה נתבע לא רק על העבירות הקשות והחמורות, אלא גם על שלא היה במדרגה גבוהה כמדרגת האבות, כי הרשות נתונה ביד האדם אפילו הפחות שבפחותים, להתעלות במעלה היותר עליונה, וגם בעת נפילתו הגדולה לא איבד את האפשרות הזאת. ואחרי שבין כך ובין כך יהיה האדם נתבע להגיע למדרגות אלו, למה באמת לא יתבע מעצמו תמיד להתעלות מעלה מעלה, וחייב כל אחד לומר מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי אברהם יצחק ויעקב.

ספר "אוצרות התורה"

מִיֵּין וְשִׁכָר נִזִּיר חֲמֵץ יֵין (ו. א)

למה דוקא הפורש מיין נקרא נזיר, לכאורה כל הפורש מענייני העולם הזה, כדיבורים אסורים וכדומה גם הוא היה צריך להקרא נזיר? אלא, הסביר הסבא מקלם זצ"ל ששתיית יין מאבדת את צלילות דעת, והמאבד את צלילות דעתו מאבד את הכל. אם כן למרות שכל פרישות מכל ענייני העולם הזה מקדשת את האדם ושכרו לפי צערו, אבל מעלתו הנשגבה של נזיר היא רק כשכלול בה פרישות מהיין, כי עיקר תפקיד האדם הוא הדעת, כמאמר הגמרא (נדרים מא): "דעת קנית מה חסרת", שכן מה שהאדם יודע בלי דעת אין זה ידיעה אמיתית, ועל ידי הדעת אדם קונה מה שהוא יודע, וזולת זה חסר העיקר.

ספר "לחתך עליון"

עַד מְלֹאֵת הַיָּמִים (ו. ה)

לא תמיד הקב"ה מגלה מיד את פשר הנהגותיו עם האדם, אבל מי שיש לו סבלנות להמתין עד מלואות הימים, יזכה בסופו של דבר לראות את היד הגדולה של השם יתברך. כך מסביר החפץ חיים את המושג שנאמר בשירת היס, "וירא ישראל את היד הגדולה" וכו'. והפירוש הוא, שלפעמים עוברים על האדם אירועים מאירועים שונים, והוא אינו מבין את ה'הגיון' שבהתרחשויות הללו, ואם היו שואלים אותו כיצד לנהוג, הוא היה אומר אחרת. אבל לכשיידע אותו אדם ויכניס בלבו שלהשי"ת יש יד גדולה, והוא נמצא עתה בתהליך ארוך ארוך, וכדי להבין את הקורות אותו, צריך לפעמים להמתין בסבלנות רבה עד לסיומו של התהליך, ייקל עליו את הדברים כבר בתחילת הדרך. וזו היתה

הלכה: הלכות יום טוב שני של גלויות

בחוץ לארץ נוהגים על פי תקנת חכמים שני ימים טובים של גלויות. ואע"פ שבזמן הזה שאנו עושים יו"ט על פי חשבון לא על פי הראיה, גם בחו"ל בקיאים בקביעות החודש, מ"מ תקנו חז"ל שגם עתה עליהם להמשיך במנהג אבותיהם לעשות שני ימים טובים של גלויות, גזרה שמא תגזור מלכות הרשעה על ישראל שלא יעסקו בתורה וישתכח סוד העיבור, ויעשו את חודש החסר, מלא, ואת המלא חסר ויבואו לאכול בטעות חמץ בפסח. ולכן יום השני נשאר בחומרתו הראשונה וכל מה שאסור ביו"ט הראשון אסור בשני.

ספר "חזון עובדיה, יום טוב"

פתגם: טפיחה, חיך ומילה טובה הם הנוסחה לאחיה
ספר "שמחה"

חקירה: עדות שאי אתה יכול להזימה

פסולה משום חשש שמשקר, שהעדים לא מפחדים לשקר, או מגזרת הכתוב. (אור גדול דף קפד טוב ב ודף קפו טוב ג, עדות יעקב ח).

ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: הסכם הדדי

בעיר אחת היה רופא שגבה מחירים מופקעים בעד טיפול בחולה. אמר עליו אחד מחכמי העיר: ברית כרותה בין מלאך המוות לבין הרופא, תן לי הנפש והרכוש קח לך.

ספר "חור וחלק" חלק ד (דף קטג)

שבת שלום, חג שמח

יוצא לאור לרפואה שלימה, יואל שמעון ישראל בן פנינה, יליאן רוזה בת אודטה נג'מה, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, אברהם רפאל בן רבקה, ברטה מסעודה בת לאה, חיים מאיר בן גבי זווירה, אליהו בן תמר, ראובן בן איזא, ששא בנימין בין קארין מרים, פליקס סעידו בן אטו מסעודה, ויקטוריה שושנה בת ג'וסי חנה, רפאל יהודה בן מלכה, שלמה בן מרים, שמחה ג'וזת בת אליז, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלוח, אלחנן בן חנה אנושקה, רישאר שלום בן רחל, נסים בן אסתר, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, חנה בת ציפורה, ישראל יצחק בן ציפורה, יעל רייזל בת מרטיין היימה שמחה. זיווג הגון: נעמי פנינה בת סנדרין אסתר, לאה בת רבקה, לאלודי רחל מלכה בת חשמה, ליוסף גבריאל בן רבקה, למרים בת רבקה. הצלחה לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן ג'יזל לאוני. לעילוי נשמת: אליהו בן זהרה, ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי מרים. משה בן מזל פורטונה. שמחה בת קמיר, אמיל חיים בן עזו עזיזה, רחל בת מיה, ראובן בן חנינה, אליהו בן מרים, ניסים חי הורבט בן ג'ולי.

'היד הגדולה' של השי"ת, אשר עשה במצרים, כיון שרק כאשר היו על הים, וראו את נקמת ה' בקלגסים המצריים שהרעו להם כל כך, וכל אחד משונאיהם קיבל בדיוק את המגיע לו, או אז נפקחו עיניהם של ישראל וראו את היד הגדולה, ושרו את שירת הים. צריך לזכור שבאמצע של התהליך, קשה מאוד לראות מה יקרה בסופו, וחובה עלינו להמתין ולהמתין עד שירחם האלוקים ונוכל לחזות בידו הגדולה.

רב זילברשטיין שליט"א בספרו "ברכי נפשי"

פה תברכו את בני ישראל (ו. כג)

הקשה הרבי מלובלין, תנא היכא קאי, הרי לא נאמר כלל ציווי לברך, ומדוע הפסוק אומר רק איך לברך, ולא אומר שצריך לברך? תירץ ה"אמרי אמת", מידתם של הכהנים היא, מידת החסד, וכן שנינו (אבות פ"א מ"ב): הוי מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום, והם משתוקקים וחפצים בכל עת לברך את ישראל, ע"כ איך צריך לצוותם לברך, אלא רק ללמדם איך לברך.

ספר "שיח הפרשה"

וּבָא מֹשֶׁה אֶל אֱהֱל מוֹעֵד לְדַבֵּר אִתּוֹ וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹהֵי מַעַל הַנֶּפֶת אֲשֶׁר עַל אֶרֶץ הָעֵרָת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרִבִּים וַיְדַבֵּר אֵלָיו (ו. ט)

כתיב (משלי טו. א): "לאדם מערכי לב ומה מענה לשון", וכן (תהלים נא. יז): "ה' שפתי תפתח", והיינו, כי מה שהאדם מכין את עצמו להתפלל או ללמוד, אינו עושה רק ההכנה ומערכת הלב, ואחר כך שולח הקב"ה עזרו מקודש, והוא יתברך המדבר והמתפלל, כי הוא נותן דבריו בתוך פינו לאמור כה תדבר. וזהו: "וּבָא מֹשֶׁה אֶל אֱהֱל מוֹעֵד לְדַבֵּר אִתּוֹ", שבא לדבר אתו כביכול, תפלה או תורה או נבואה וכדומה, "וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹהֵי מַעַל", פירוש, שהבין משה רבינו כי הקול מדבר אליו, כלומר, שהקב"ה נותן את הדברים לתוך פיו, ורק אחר כך: "וַיְדַבֵּר אֵלָיו", פירוש, אחר כך דבר משה רבינו אל האלוקים את הדברים שנתן הקב"ה בפיו לדבר.

ספר "עלים לתרופה" בשם חתם סופר

וַיְהִי הַמִּקְרִיב בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן אֶת קָרְבָּנוֹ נְחֹשֶׁן בֶּן עַמִּינַדָב לְמִטָּה יְהוֹנָדָה. וְקָרְבָּנוֹ קִעְרַת פֶּסֶף אַחַת (ו. יב. יג)

מה טעם חזרה ונשתנה פעמיים המלה 'קרבנו'. ברם, כיון שציווה השם יתברך שהמקריב הראשון יהיה נחשון בן עמינדב, בא לידי יסורים, בושה ומרירות, באומרו לנפשו: מי אני ומה אני כי אזכה מכל הנשיאים להיות המקריב הראשון? ויסורי בושה אלה היו כה חשובים בעיני השם יתברך, כאילו הקריב את עצמו קרבן. זהו שאמר הכתוב: "וַיְהִי הַמִּקְרִיב...הָרִאשׁוֹן אֶת קָרְבָּנוֹ נְחֹשֶׁן", קודם כל הקריב נחשון את עצמו, ורק לאחר מכן נאמר מה היה קרבנו אשר הקריב ככל הנשיאים: "וְקָרְבָּנוֹ קִעְרַת פֶּסֶף אַחַת"

ספר "מענינה של תורה"

